

Leghorns

In de „Kleintier-Züchter” wordt het volgende over onze Leghorns geschreven. De Leghorns behoren in vele landen sinds jaren tot de geliefde ras-hoenders. Naast de Wyandotten hebben de Leghorns de meeste kleurslagen van alle rashoenders. Het type van de Leghorns is heden veel verbeterd. Tegenwoordig verlangt men van de Leghorns een middelgroot en krachtig hoen, in ieder geval niet meer een licht en slank landhoen, maar met een gestrekte vorm, die vooral naar achteren breed moet uitlopen. De stelling moet middel hoog en mogelijk breed zijn. Natuurlijk moet een Leghorn ook niet te zwaar en plomp worden. Maar uitgesproken „fazanten-hoenders” zoals vroeger eens de Leghorns werden betiteld, zijn ze tegenwoordig niet meer.

Te gerekt moeten Leghorns heden ook weer niet zijn, want daarmee is een afhagende rug weer verbonden, die nu als grote fout bij beide geslachten wordt aangemerkt. De rug moet bij de haan zoals ook bij de hen mogelijk recht zijn

en heel licht uitgehold zijn. Ook de staart wordt vandaag niet meer uitgesproken vlak gedragen zoals dit vroeger algemeen gewenst werd, maar in het verlengde van de rug licht omhoog lopen. Daarbij moet deze breed aanzet zijn en toch goed gesloten gedragen worden.

Het mankeert tegenwoordig vaak aan lichaamsdiepte en een volle, brede borst. Ook een te smalle beenstand en te hoge stelling komen nog voor, wat een teken van een slechte leg is. Naast een vlakke is ook een steile staartdracht fout.

Er moet meer aandacht besteed worden aan de kopversierselen, die vaak te zwaar zijn. Tegenwoordig wordt verlangd een staande kam bij de hanen met 5 kamtanden en daar niet boven. Deze moeten niet te diep ingesneden zijn. Het liefste ziet men deze tot het midden van de kam. Spranken aan de kam behoren tot de grootste fouten. De kam bij de hennen lijkt op de hanekam, maar met dit verschil dat het achtereinde naar de zijde omvalt. Van voren moet deze echter met 1 tand rechtop staan. Te dik en te grof moet het kamblad ook niet zijn, dit geeft vooral bij de hennen staande kammen en dit is niet gewenst.

Ook de kinlellen verlangt men niet meer zo vlezig als voorheen. De leghorn moet middel grote oren hebben, niet overmatig groot, van een ovale vorm en glad aanliggen. De kleur is wit met mogelijk licht crème, maar nooit geel. Ook op de bevedering moet gelet worden. De veer zelf moet niet te smal zijn, te week en moet goed rond zijn. Dit kan men het best zien bij de hennen en de borstveren bij de hanen. Ook te smalle veren is fout. Dit werkt smalle sikkelveren bij de hanen in de hand. De haan moet lange en mooie gebogen, brede hoofdsikkels en vele bijsikkels hebben. Er zijn vele kleurslagen en de produktiviteit is plm. 180 eieren per jaar. Ook komt de rozekammige variëteit voor.